

Георги Струмски
Златна ябълка

... Това дърво било единствено в цялата градина и раждало само веднъж.

Наесен измежду клоните му ослепително изгрявала Златна ябълка. Наблизо и надалече, нийде нямало по-хубава от нея.

Но в мрачините на ношта крадешком се промъквала ненаситна Ламя. Тя пълзяла. Тъпчела треви и цветя. Пресушавала извори. Протягала огнен език, за да откъсне златния плод и да го намъкне в зиналото си гърло.

И през много битки преминал Най-малкият брат, докато отреже с острия си меч трите глави на страхотията...

Тази приказка народът знае и разказва от векове. Майки и бащи я напомнят на синовете и на дъщерите си, а те я повтарят на своите деца.

Сред клоните на звездното дърво узрява и грее като златна ябълка нашата рождена планета Земята. Друга такава няма нийде из градините на космоса.

Блести чудесният плод на есента, единствен сред неизбродните пространства. Налива животворни сокове, издига се нагоре и хубавее през годините за радост на всички.

А многоглава Ламя с парещ дъх и с мрачни мисли крадешком дебне Златната ябълка. Пълзи чудовището. Премазва цветя и треви. Хищно протяга криви нокти. Пресушава извори и помътва души. Трупа в ненаситна уста огнена сила, затаява се в мрачините и очаква черния си час.

Ние, днешните хора от различни страни и народи, сме Най-малките братя от приказката, която се повтаря.

Нашите очи будуват и денем, и нощем. Ние трябва да опазим ослепителния плод, който се ражда и узрява само веднъж.

Ненагледна и неповторима, между клоните на звездното дърво, сред градините на вселената се извишава и потрепва като златна ябълка Земята...

КРАЙ

© Георги Струмски

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9204>]